

De Ster.

*Half-Maandelijksch Tijdschrift van
de Heiligen der laatste Dagen.*

Wat nuttigheid is het, mijne Broeders! indien iemand zegt, dat hij het geloof heeft en hij heeft de werken niet? kan dat geloof hem zalig maken? Indien er nu een broeder of zuster naakt zouden zijn en gebrek zouden hebben aan dagelijks voedsel, en iemand van u tot hen zoude zeggen: gaat heen in vrede, wordt warm, en wordt verzadigd; en gijlieden zoudt hun niet geven de nooddriftigheden des lichaams, wat nuttigheid is dat? Alzoo ook het geloof, indien het de werken niet heeft, is bij zichzelf dood.

Jak. 2 : 14. 15. 16. 17.

No. 19.	Abonnementsprijs per jaar:	7e Jaargang
1 October.	Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1.00.	1902.

Schets van Utah en het Mormonisme.

Door ORSON WHITNEY.

Utah heeft haar bestaan te danken aan eene religieuze beweging, gelijksoortig in eenige harer schijn gestalten aan dat, welke de kusten van Nieuw Engeland (Amerika) met vertegenwoordigers van het Anglo-Saxon geslacht bevolkte, en het fundament van het machtigste gouvernement der moderne tijden leidde. Zonder eenige aanhalingen te maken van Pelgrimm en Puriteinen, die van de vervolging in hun Vaderland vloden om in de nieuwe wereld vrijheid te vinden; zou men van de Vereenigde Staten van Amerika geene volledige geschiedenis kunnen schrijven. Ook zou een schets van Utah niet compleet, en zelf onmogelijk zijn, zonder eenige beschrijving der Mormonen, of, om het den waren naam te geven, de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen te geven. Want het was die Kerk, in de oosterlijke staten vervolgd, zich halverwege ophoudende van hunne vlucht van Nauvo, — haar laatste standplaats binnen de beschaaft landpalen — die hare Pionniers voort zondt en Utah stichte en die sedert dien tijd de flinkste mannen geleverd heeft om de staat op te bouwen. Mormonisme en Utah, zijn grondwoorden welke niet gescheiden kunnen worden. De stichter der Kerk was Joseph Smith, een inboorling van de staat Vermont, die, slechts een jongeling van veertien jaren, in het fringend-bosch, district, van West New-York, hemelsche bezoeken ontving, met de afvallige toestand van het Christendom in kennis werd gesteld en geauthorizeerd om de Kerk van Christus op aarde te herstellen. Hij ontving

zijn eerste bezoek in het voorjaar van 1820, toen beide de Vader en den Zoon aan hem verschenen; en de nieuwe bedeeing des Evangelies opende. Naderhand ontving hij een bezoek van een engel genaamd Moroni, die hem het bestaan van de gouden platen bekend maakte, verborgen zijnde in een heuvel nabij het dorp Manchester.

Deze platen tijdelijk door den engel aan hem toevertrouwd, waren met oude hieroglyphen bedekt, welke Joseph Smith door middel van Urim en Thummim — eveneens van den engel verkregen — vertaalde, en als uitkomst gaf hij het aan de wereld als het Book van Mormon. Het is een geschiedenis van de vroegere inwoners van Amerika, van den tijd van de Toren van Babel tot op het eerste begin van de vijfde eeuw der Christelijke tijdrekening; en behelst meest de geschiedenis van een volk genaamd Nephieten, een tak van het huis Israëls, die geleid door Lehi en zijnen zoon Nephi, van de stam van Manasse, gevolgd door sommigen van de kinderen van Juda, ongeveer 600 jaar V. C. van Jeruzalem naar Zuid- en Noord-Amerika kwamen. Na zijne opstanding bezocht onzen Heiland deze nakomelingen van Abraham, leerde hun de volheid des Evangelies, bijvoegende en voortgaande met de leeringen van oudere profeten, waarvan de laatste Moroni was, naderhand de engelbewaarder van de gouden platen, welke hij terwijl hij nog in het vleesch was ongeveer 420 jaar N. C. in eene heuvel verborg, waar ze door Joseph Smith later uitgenomen werden. Deze bewaarplaats werd door de Nephieten, Cumorah genoemd. Het Book van Mormon heeft haar naam genomen van Mormon, den vader van Moroni, die de geschiedenis van het blanke voorgeslacht der donkere en de ontaarde Amerikaansche Indianen op de platen schreef.

Onder de vele Hemelsche bezoekers welke met de opkomst der Kerk in verband staan, was ook Johannes den Dooper, die, op den 15den Mei van het jaar 1829, op Joseph Smith en Olivier Cowdery het Aäronische Priesterschap confermeerde, hen macht gevende om geloof, bekeering en de doop door onderdompeling tot vergeving der zonden te prediken. Dit werd gevolgd door een bezoek van de Apostelen Petrus, Jakobus en Johannes, die op Joseph en Olivier het Melchizedeksche Priesterschap bevestigde, dat hun macht gaf, om door het opleggen der handen den Heiligen Geest mede te deelen. Aldus met den Bijbel en het Book van Mormon als hun leering standaarden toegerust zijnde, en voorzien van onmiddelijke en voortdurende openbaringen, gingen deze twee — bekend als de eerste en tweede ouderlingen der Kerk — met anderen welke door hen verordineerd waren, voort, om te midden van de felste vervolging het herstelde Evangelie te verkondigen. Genezende de zieken, wierpen de duivelen uit, en op vele andere wijzen „het woord bevestigende door teekenen welke volgden”. Hunne eerste bekeerlingen vonden zij in West en Zuid-New-York en in het Noorden van Pennsylvania. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen — bijgenaamd de „Mormoonsche”

omrede hun geloof in het Boek van Mormon — werd den zesden April 1830 te Fayette, Seneca County, New-York, georganiseerd. Binnen een jaar vertrok de gansche Kerk naar Kirtland, Ohio, welke de zeven eerstvolgende jaren haar hoofdkwartier werd. In 1831 stichten zij een kolonie in Jackson County, Missouri, de plaats voor de toekomstige stad Zion, het Nieuwe Jeruzalem, welke de Heiligen, die van Israël, grootendeels van Ephraim zijn van alle natiën vergaderd, in vervulling der profetiën verwachten te bereiden voor de tweede komst van den Heiland

De vervolging volgde hen beide tot Ohio en Missouri. In de herfst van 1833 werden zij door vuur en het zwaard van Jackson County verdreven en vroeg in het jaar 1838 ging het grootste gedeelte der Kerk, hebbende eenige harer veel belovende leden door afval verloren, vergetende Kirtland met de Tempel welke zij daar gebouwd had, en, ongeveer twaalf- of vijftienduizend man verzamelt hebbende, naar Caldwell County, Missouri, alwaar zij Far-West en andere bloeiende nederzettingen stichtte. Hunne moeite begon op nieuw en werd veroorzaakt door religieuze en politieke geschillen tusschen hen en de oudere bewoners dier plaats; en in de volgende herfst, werden de Jackson County vervolgingen op grootere schaal herhaald. Onder orders, uitgegeven door Gouverneur Lilburn W. Boggs en uitgevoerd door de Majoor Generaal John B. Clark en anderen, werd de gansche Mormoonsche gemeente, nadat hunne leiders gevangen genomen en vele in de strijd en onder masker vermoord en hunne huizen verwoest waren, op bevel door een overweldigende militiekracht, in het midden der winter buiten de landpalen der staat verdreven.

Vriendelijk door het volk van Illinois ontvangen zijnde, zette de verbannen gemeente zich aan de oostelijke kust van de Mississippi rivier in Hancock County neder, alwaar zij de schoone stad Nauvoo stichtte, welke beide in Illinois en Iowa, door andere dorpjes omgeven was. Daar vertoefden zij ongeveer zeven jaar, zich zeer door immigratie van de oostelijke staten, Canada en Engeland, vermenigvuldigende totdat zij twintigduizend zielen telde. Godsdiensstige en politieke vijandelijkheden bleven steeds nabij en ten laatste werden hun Profeet Joseph Smith, en zijn broeder Hyrum den Patriarch der Kerk, welke verdichtelijk als verraders beschuldigd voor het gerecht gebracht en in de gevangenis geworpen (alhoewel onder beloofde bescherming van den Staats-Gouverneur) op den 27e Juni 1844, door eene Anti-Mormoonsche bende in de Carthage-gevangenis vermoord. De moordenaars zijn nimmer gestraft geworden.

In Februari 1846, begon het Mormoonsche volk, onder leiding van Brigham Young de opvolger van Joseph Smith, hunne fameuze uittocht van Illinois, latende Nauvoo en hare tempels welke pas aan den Heere toegewijd waren achter zich, om door hunne vijanden verwoest te worden. Van uit hunne verspreide kampen in Iowa en Missouri, ging, in de zomer van dat jaar in gehoorzaamheid op het geroep van hun land het Mormoonsche bataljon,

500 man sterk uit, om de Vereenigde Staten in de oorlog tegen Mexico te assissteeren. In het voorjaar van 1847, begonnen de Mormoonsche pionniers (honderd drieënveertig mannen, drie vrouwen en twee kinderen) onder leiding van Brigham Young persoonlijk, het grootste gedeelte van het volk op den grensscheiding in kampen achterlatende, hunne historische reis naar het rotsgebergte. Traverseerende de spoorlooze vlakten en de met sneeuw bedekte bergen liggende tusschen de Missouri rivier en de groote Amerikaansche Desert; en op den 24e Juli bereikten zij de Salt Lake Vallei, waar zij termidden van woesternij en omringd van woeste volksstammen en ongekende moeilijkheden de stad Salt Lake City stichtten, het middelpunt van dien bergstreek, de moeder van over tweehonderd steden, dorpen en gehuchten welke alle hun bestaan aan het Mormoonsche volk en hun leider Brigham Young, te danken hebben. Het overschot van de immigrerende kerk volgde de pionniers naar hun nieuw gevonden tehuis in de wildernis: deze bleef voortaan de vergaderplaats voor de Mormoonsche proselieten, van alle deelen der wereld.

Toen de mormonen deze streek ontginde, behoorde het land tot de Mexicaansche regeering, en een gedeelte der provincie Californië, 't welk het Mormoonsche battaljon had helpen overwinnen; doch binnen een jaar na de aankomst der pionniers welke de sterren en streepen (de Amerikaansche vlag) over het land ontplooiden, namen zij uit naam der Vereenigde Staten het land in bezit, en werd door het verdrag van Guadalupe Hidalgo aan deze natie afgestaan. De vroege bewoners richtte het provinciale Gouvernement der Deseret op en verzochten het congres, om bij de Vereenigde Staten toegelaten te mogen worden. Hun verzoek werd niet ingewilligd, doch op den 9e Sept. van het jaar 1850 organiseerde het congres, de Utah Territory, waarvan Brigham Young, door President Millard Fillmore als Gouverneur werd aangesteld. Brigham Young diende als zulks twee termijnen en werd in het jaar 1858 opgevolgd door Alfred Cumming, een man uit Georgia de eerste Utahsche Gouverneur welke geen Mormoon was. Juist voor zijne inhuldiging brak de „Echo Canyon oorlog” uit, in welke Gouverneur Young, na een proclamatie te hebben uitgevaardigd welke de Territory onder krijgswet bracht, de militie onder de wapens riep, om het leger der Vereenigde Staten onder Generaal Albert Sydney Johnston te verhinderen om de Salt Lake Vallei binnen te dringen. Een vriendschappelijke vereffening in de moeilijkheden tusschen de Utah en Federal Gouvernement volgde juist in tijd om bloedvergietingen te voorkomen.

Ofschoon Brigham Young geen Gouverneur van Utah meer was, bleef hij nochtans de President der Mormoonsche Kerk, en was zoo als zoodanig de grootste kracht voor het land. Onder zijne wijze en krachtige bediening werd de Kerk zeer snel opgebouwd, de geheele omgeving ontgonnen en gekoloniseerd, kunstmatige bewatering ingevoerd, verbeurd land terug geeischt, steden en dorpen aangelegd, Indiaansche stammen bevredigd, lokale en buitenlandsche

zendingen geopend, immigratie aangemoedigd, en het gansche grondgebied van Zuid tot Noord geleek op één groote gonzende korf, het huis van deze ijverige bijen van industrie. De nederzettingen door de Mormonen aan de kusten van het Groote Zoutmeer vormde de kern voor de Westerlijke beschaving en maakte de kolonisatie van het schrale bergplateau bekend als de Groote kom, mogelijk. Idaho, Montana, de Dakotas, Colorado, Wyoming, Nevada (eens een gedeelte van Utah) Arizona en Nieuw Mexico, hebben het bestaan als georganizeerde republieken aan Utah en hare stichters te danken. Het wordt beweerd dat de Mormoonsche kolonie aan Californië het eerste nieuwsblad verschafte — dagteekende voor drie jaar de Deseret News, de pionnier journal van de Rotsgebergten — en het waren de schoppen en houweelen van het Mormon bataljon, jongens welke na eene getrouwe dienst in 't verdedigen van hun land eervol ontslagen waren, die de ontzagelijke weelde van den ver vermaarde Gouden Staat aan 't licht brachten. Voor twintig jaren lang na de nederzetting in de Salt Lake Vallei, was Utah zoo te zeggen geheel afgezonderd, en te midden van vele ongunstige elementen door welke zij omringd was bezig hare bestemming uit te werken; strijdende tegen krekels, sprinkhanen en droogte en nu en dan legers oproepende om hunne kinderen tegen plundering en slachting van den marandeur en onmedoogende wildeman. Nu en dan een karavaan landverhuizers passeerde op weg naar de kust — welke na de ontdekking van de goudvelden in Californië meer voorkwam — met de gewone herfst aankomst van Mormoonsche Immigranten en een trein met koopwaren van den grensscheiding, was ongeveer al dat deze bergbewoners — „duizend mijl van de dichtstbijzijnde plaats verwijderd” — aan de beschaafde wereld welke zij achtergelaten hadden deed herinneren. In die dagen toen men zich van ossen en handkarren voor 't vervoer bediende, nam het drie maanden om het nieuws van de Missouri rivier naar Salt Lake, en ongeveer dezelfde tijd om van de weinig bevolkte stille zee kust over te brengen. De „pony expres” en de binnenlandsche postwagen deed dien tengevolge veel om afstand en tijd te verkorten en het was niet voor het jaar 1861 dat de algemeene telegraaflijn, Utah in de onmiddellijke communicatie met de buitenwereld bracht. In het jaar 1869 werd de stilte in het eenzame geberge door de schrilte fluit der locomotief verbroken en opende de vreedzame dorpen der heiligen, voor de usurpatie der moderne beschaving. *(Wordt vervolgd.)*

„Vergeef ons onze Schulden.”

De menschen in het algemeen hebben zekere betrekkingen tegenover elkander en tegen God. Zij zijn verplicht door de wetten des lands om op zekere wijze elkander te behandelen; door hunne rechtschapenheid zich zelven op de rechte wijze te behandelen; en door de Godsdienst om de door den Heere aangewezen plichten

welke Hem aannemelijk zijn te volbrengen. Of zij deze plichten betrachten of niet hangt van hunne vrijwillige gehoorzaamheid, of ongehoorzaamheid, af. De Heiligen der laatste dagen, een heilig verbond met God door het watergraf gesloten hebbende, zijn over tuigd geworden dat voor al hunne daden in het vleesch zij eenmaal rekenschap moeten geven voor den grooten Rechter. Niets zal bedekt blijven, want Hij „doorgrondt het hart en proeft de nieren.” En daar zij zich door de aanneming van het Evangelie van de wereld en hare wegen afgezondert, en Christus aangedaan, hebben zoo is het van hen verlangd dat zij Hem navolgen in alles. Dat gelijk Hij opgewassen is van kind tot man, zij zullen opgroeien in de kennis en werken van Godzaligheid. Maar om aldus te ontwikkelen is het noodig dat wij dezelve in ons dagelijksch leven zullen uitoefenen. Onder die beginselen en eigenschappen welke betrekking hebben op onze verplichtingen tegenover onze medenatuurgenooten is die van vergevensgezindheid een der gewichtigste.

De natuurlijke mensch is geneigd om de werken des vleesches te beoefenen, onder welke zijn fout vinden, kwaad spreken, toorn, twist, enz. De gevolgen van het in praktijk brengen dezer dingen zijn tweedracht, haat, en jaloersheid. Door dezelve wordt de menschelijke ziel in groei belemmerd. De wet van Mozes was „oog om oog en tand om tand”, maar Christus bracht een heerlijker plan. Hij leerde Zijn discipelen den Vader bidden „Vergeef ons onze schulden gelijk ook wij vergeven onzen schuldenaren.” „Want indien gij den menschen hunne misdaden vergeeft zoo zal uw hemelsche Vader ook u vergeven. Maar indien gij den menschen hunne misdaden niet vergeeft zoo zal ook uw Vader uwe misdaden niet vergeven.” „Met welk oordeel gij oordeelt zult gij geoordeeld worden; en met welke mate gij meet zal u weder gemeten worden.” Deze zijn regelen door den Zaligmaker ingesteld voor de ontwikkeling en zaligheid van alle degenen welke Hem zouden liefhebben en dienen. Niemand is te zwak om dezelve te leeren onderhouden. Het was door den Zaligmaker nadrukkelijk verklaard dat men zijne eigene fouten en misdaden zou zien te overwinnen vóór dat hij zou trachten de tekortkomingen van anderen gade te slaan. Zelfs is het niet verlangd dat wij anderen zouden oordeelen. Dat zijn onze zaken niet. Wij hebben onze eigene zaligheid uit te werken met vreezen en beven. Hij die de fouten van een ander niet vergeven wil moet niet verwachten de vergiffenis van zijne eigene zwakheden bij den Heer. De Heiland persoonlijk, en door middel van Zijne dienstknechten, heeft Zijn volk immer sterk afgeraden kwaad van elkaar of van eenig mensch te spreken. In zijne zendbrief drukt de Apostel Jakobus duidelijk uit de noodzakelijkheid om de tong in toom te houden. En dewijl „uit den overvloed des harten de mond spreekt” is het hoogst belangrijk dat men zijn eigen hart reinige en zijne gedachten beheersche. Verder was het gebod van Christus aan Zijne navolgers dat als zij offerande zouden brengen voor den Heer, wetende dat hunne broederen iets tegen hen zouden hebben, dat zij zich onmiddellijk met hen zouden ver-

zoenen. Zelfs zeide Hij ook „Weest haastelijk welgezend jegens uwe wederpartij, terwijl gij nog met hem op den weg zijt; opdat de wederpartij niet misschien u den rechter overlevere, ... en gij in de gevangenis geworpen wordt.” In antwoord op den vraag van Petrus; „Heere! hoe menigmaal zal mijn broeder tegen mij zondigen, en ik hem vergeven? tot zeven maal.” Christus zeide tot hem: „Ik zeg u niet, tot zevenmaal, maar tot zeventigmaal zevenmaal.” Sprekende verder gaf Hij eene duidelijke gelijkenis van het Koninkrijk der hemelen. Er was een koning welke vele dienstknechten had, van wie een was hem schuldig tienduizend talenten. Daar hij niet had om te betalen werd door den heer bevolen om al wat hij had te verkoopen. Maar de dienstknecht nedervallende aanbad hem en smeekte langmoedigheid. De heer met barmhartigheid bewogen zijnde heeft hem de schuld kwijtgescholden. Doch deze zelfde dienstknecht van hem uitgaande vond een zijner mededienstknechten die hem slechts honderd penningen verschuldigd was. Hij greep hem bij de keel, zeggende: „Betaalt mij, wat gij schuldig zijt.” Zijn mededienstknecht smeekte van hem ook langmoedigheid. Maar hij in plaats van hem barmhartigheid te betoonen, liet hem in de gevangenis werpen. De heer, dit hoorende, heeft den dienstknecht geroepen, en hem bestraft, waarna hij hem tengevolge zijner hardvochtigheid den pijners overleverde totdat hij zou de laatste penning betaald hebben. Hieruit is het duidelijk, dat als men, zijne misdaden door den Almachtigen vergeven zijnde, voortgaat om boos en hardvochtig te handelen jegens zijne medenatuurgenoeten, zoo zal het gevolg zijn dat zijne eigene zonden en schuld op zijn hoofd wederkeeren, waarvoor hij ten laatste verantwoording zal moeten geven.

Daarentegen diegene welke de edele eigenschap van vergevensgezindheid oefent, verzoent zich met den Heere, en neemt gestadig toe in liefde voor Hem, en voor zijn naaste. Vergevensgezindheid is het gevolg van liefde en een van de vruchten des Heiligen Geestes. Door de oefening van dezelve overmeesteren wij onzen toorn, en leeren matig en rechtschapen zijn jegens anderen. Wij vergeven aldus, de fouten van anderen, en prijzen hunne deugden. Wij beschouwen alle menschen als onze broederen, kinderen van denzelfden almachtigen Vader. Wij verwerven liefde, opgeruimdheid, en licht in onze zielen, welke kenmerken zijn van de invloed des Heiligen Geestes. Eenheid, het beginsel van macht, wordt door de algemeene oefening van deze deugd erlangt. Wij leeren door vergevensgezindheid om den Gouden Regel in praktijk te brengen: „Gelijk gij wilt dat u de menschen doen zullen, doet gij hun ook desgelijks.” Als het gevolg van geloof in de Godheid, van bekeering van onze zonden, en van het ondergaan des doops zijn onze vorige zonden, en zelfs onze toekomstige tekortkomingen op den weg tot volmaking, ons genadiglijk vergeven, door den Almachtigen. Wij ontvangen de verzekerdheid dat onze zonden worden niet meer gedacht in zoverre wij in het verbond volharden. Daarom, aangezien Onzen Vader ons zoo 'n groote barmhartigheid betoond heeft zouden wij

niet bereid zijn al de kleine fouten van anderen jegens ons te vergeven? Wij hebben den naam van Jezus op ons genomen, en de belofte gemaakt om Hem getrouwelijk te dienen. Het is ons verlangen en besluit om Zijn voorbeeld te volgen in ons dagelijks leven. Als Hij gereed was Zijne vijanden te vergeven zoo moeten wij ook zijn Zelfs al ware het dat wij kwaad van anderen moesten lijden, zoo zouden wij hen vergeven. En waarlijk diegene welke liever van anderen wil lijden dan hun leed aan doen toont een edeler karakter. Dat is de geest van Christus. Hoewel Hij die vreeselijke foltering op Golgotha moet doorstaan omringd met een bespottende bende, nochtans had Hij in Zijn hart die goddelijke gevoelens welke Hem in staat stelden, zelfs in de verschrikkelijkste pijn, om te uiten. „Vader! vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.” Wat een machtig voorbeeld is dat voor al Zijne discipelen! Zoo moeten wij zulke verhevene eigenschappen koesteren om aldus Hem gelijk te worden. En door het goeddoen aan allen, zelfs degenen welke ons kwaad doen zullen wij vurige kolen op hun hoofd hoopen, en de Heere zal het ons vergelden.

Ontslag en Benoeming.

Ouderling Joseph L. Alvord is ontslagen van zijne werkzaamheden in Rotterdam en geroepen in Den Haag te arbeiden.

Ouderling Gerardus C. Bernards is ontslagen van zijne arbeid in Den Haag en verder voor Utrecht benoemd.

Ontslagen.

Ouderling Meeuwes Baker van de Rotterdamsche Conferentie is van zijne arbeid in deze Zending eervol ontslagen om met het stoomschip „Commonwealth” 25 Sept. van Liverpool, Engeland, naar huis terug te keeren. Zijn tijd is getrouwelijk besteed geweest in Dordrecht, Rotterdam en Utrecht.

Ouderling Lambertus J. Kragt van de Amsterdamsche Conferentie is eveneens van zijne werkzaamheden eervol ontslagen om met hetzelfde schip naar Zion te vertrekken. Hij heeft zijne zending in Groningen Rotterdam en Amsterdam vervuld.

Gezegde van Joseph Smith.

„Het teeken van de duif was ingesteld vóór de schepping der wereld, een getuige voor den Heiligen Geest en de Duivel kan niet komen in het teeken van eene duif.”

Die Siter.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

SYLVESTER Q. CANNON, 120 Izaäk Hubertstraat, Rotterdam.

Waarom ik Mormoon ben.

„Zijt altijd bereid tot verantwoording aan een iegelijk, die u rekenschap afseicht van de hoop die in u is met zachtmoedigheid en vreeze”.
1 Petr. 3 : 15.

Daar ik geboren en opgebracht ben in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen, zal men misschien zeggen dat ik Mormoon ben om reden mijne ouders en verwanten zulks zijn. Ik zal het niet ontkennen. Ik heb daar geen spijt van. Integendeel, weet ik van geen zegening waarvoor ik meer dankbaar ben. Waarom? Om reden ondervinding, opvoeding en gehoorzaamheid mij geleerd hebben, dat al wat ik ben, en al wat ik ooit kan hopen te worden, alleen kan bereikt worden door de godsdienst welke ik aangenomen heb na te leven. Door in aanraking te komen met, of iets te lezen van bijna alle godsdiensten die bestaan, gevoel ik mij bekwaam te oordeelen of de godsdienst welke mijne ouders mij geleerd hebben, de beste is of niet. Ik heb altijd wanneer ik dit Evangelie op de proef gesteld heb met andere leerstelsels, een grooten indruk gekregen van de onmetelijke verhevenheid der eerstgenoemde. Hoe meer volkomenlijk ik dit onderwerp onderzoek, hoe meer overtuigd ik ben. In geen andere godsdienst kan ik zulk een sterk verlangen naar, en edele beweeggronden vóór een goed leven vinden. In geen andere kerk kan ik zoo wijs of zoo verstandig worden (de kennis van God en den mensch is de grootste kennis en wijsheid). Van geen ander standpunt kan men alle waarheid in overeenstemming brengen. Geen andere godsdienst kan mij zaligmaken en verhoogen

Ik geloof in den Bijbel, en een nauwkeurige studie van denzelve bewijst mij, dat dit Evangelie de eenige leer is en dat de Bijbel zichzelf niet tegenspreekt. Ik kan den geheelen Bijbel niet gelooven zonder een Heilige der laatste Dagen te zijn. Op grond van den Bijbel, gezonde rede en gewoon verstand, kunnen de redenen waarom ik „Mormoon” ben meer uitdrukkelijk gegeven worden als volgt:

1. De ware Kerk van Christus moet den naam van haren stichter, Jezus Christus, dragen. De leden van de Kerk in vroegere dagen waren heiligen genoemd. Het is niet onredelijk dat er eene onderscheiding in de namen van de Heiligen der vorige en die der laatste Dagen zou wezen.
2. De voornaamste kenmerken van de Kerk van Christus, volgens het Nieuwe Testament, zijn:
 - a. Zij is gebouwd op het beginsel van openbaring.

- b. Zij moet altijd samengesteld zijn uit Apostelen en Profeten zoowel als Herders, Leeraars, Evangelisten, enz.
- c. Zij moet, in orde, de eerste beginselen van de leer van Christus leeren, n.l. geloof, bekeering, doop door onderdompeling tot vergeving der zonden, oplegging der handen voor de gave des Heiligen Geestes.
- d. De gaven en openbaringen des Geestes en de teekenen aan de geloovigen beloofd, moeten aanwezig zijn.
- e. De leden moeten vereenigd zijn en elkander liefhebben.
- f. Hare navolgers zullen vervolgd worden zoolang als ongerechtigheid op de aarde zal heerschen.
- g. Zij moet autoriteit bezitten om het Evangelie te prediken en de verordeningen daarvan te bedienen.
- h. Zij moet de noodzakelijkheid leeren, alle de geboden des Heeren te onderhouden

In de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen alleen zijn alle deze kenteekenen te vinden.

- 3. Deze Kerk heeft de meest uitgebreide, veelomvattende en wonderbare organisatie van eenige kerk op aarde. Het hoofd is in verbinding met al de leden van het lichaam. Zij volbrengt bewonderenswaardiglijk het doel waarvoor zij samengesteld is, n.l. het Evangelie te prediken en de leden te onderwijzen en regeeren. Het vereischt meer lichtgeloovigheid van mij, te gelooven, dat zulk een ingewikkeld, doch harmonisch werkende organisatie konde ontwikkeld geweest zijn door menschelijke wijsheid, dan te gelooven dat zij van God geopenbaard werd.
- 4. Priesterschap of autoriteit van God is noodig. De Heiligen der laatste Dagen zijn het eenigste volk dat iets van het Priesterschap weet.
- 5. Het „Mormonisme” leert de eenige verstandige en overeenstemmende voorstelling van het Hoogste Wezen; de eenige die overeenkomt met de getuigenis van alle de profeten die ooit communicatie met Hem gehad hebben. Zij spreken allen van Hem als een persoonlijk Wezen, in wiens gedaante wij werkelijk zijn. Christus sprak van Hem als Zijne Vader en onze Vader. Paulus zegt: „wij zijn werkelijk Zijn geslacht” (afstammelingen volgens den Engelschen Bijbel) Hand. 17. Dat is meer billijk dan te zeggen dat de mensch geformeerd werd zooals een baksteen of een stuk ijzer geformeerd is. Ik dien veel liever een God, Dien ik begrijpen kan en een die werkelijk mijn Vader is
- 6. In deze Kerk alleen kan ik leeren vanwaar ik gekomen ben, waarom ik hier op aarde ben, en wat mijn toestand zal wezen hiernamaals. Ik acht het zeer noodig deze dingen te weten. Indien het niet door dit Evangelie ware, zou ik niet weten wie of wat ik werkelijk ben.
- 7. Er is geen reden te gelooven dat de hoogere aandoeningen

der menschelijke ziel, zoo als liefde, blijdschap, toewijding, barmhartigheid, toegenegenheid etc. niet zoo voortdurend zijn als de ziel zelf Zonder dezelve, wat zou de ziel wezen? Wat van de wezens waarop ze zich vestigen. Werd de mensch als man en vrouw geschapen voor dit leven alleen? Zullen wij man en vrouw, ouders en kinderen in den hemel zijn? Wie zal het zeggen? De Bijbel geeft geen bepaalde beslissing daarover. De menschelijke natuur leert mij dat de gemoedsaandoeningen voortdurend zijn. Mijne voorstelling van den hemel zou zeer verneederd worden indien ik geloofde dat de familie- en vriendschapsbanden in de eeuwige werelden niet voortdurend zouden wezen. Ik ben zeer verlangend dat ze eeuwig zouden zijn. Het „Mormonisme” leert mij dat ze zoodanig zullen wezen indien ik voldoe aan de wetten van God, dienaangaande. Het verklaart dit onderwerp aan mij zóó dat ik het begrijpen kan, en deze kennis geeft mij blijdschap. Buiten deze Kerk zoek ik voor zulks te vergeefs.

8. Van deze Kerk krijg ik het meest billijk en overeenstemmend begrip van de verlossing des menschen. Een iegelijk zal beloond of bestraft worden naar zijne werken, het meest rechtvaardig oordeel dat kan bedacht worden. Daar is een zaligheid voor diegenen die gestorven zijn zonder van het Evangelie gehoord te hebben en voor diegenen, die eerlijk bedrogen waren in dit leven. Behalve de Zonen des Verderfs, zullen alle menschen zalig worden in eenige graad van heerlijkheid. Maar niet zonder gehoorzaamheid aan de gegevene wetten. Wanneer een zondaar de volle mate van zijn straf ontvangen heeft, kan hij bevrijd worden. De Heiligen der laatste Dagen gelooven in de Zaligheid voor de Dooden en zij doen hun best om de levenden in de dooden te verlossen. Aan hen zijn geopenbaard de noodige beginselen, verordeningen en autoriteit.
9. De Schrift leert ons, dat Christus wederom op aarde zal komen om een algemeen vredetijk op te richten. Een voorbereidend werk moet Zijne wederkomst voorafgaan. Het Evangelie des Koninkrijks (niet de leeringen der menschen) moet in de geheele wereld gepredikt worden als een getuigenis.” Israëel, de Joden inbegrepen, moet vergaderd worden. Er moeten tempelen zijn. „Hij zal snellijk tot Zijnen Tempel komen.” De Heiligen der laatste Dagen zijn het eenige volk dat bezig is dit toebereidend werk te verrichten of eenige vooruitzichten heeft om het te verrichten.
10. De vermenigvuldiging van secten is een bewijs dat de Bijbel niet een voldoende gids in leer en tucht is geweest. In zijn inhoud is niets te vinden, dat aanduidt, dat dit ooit zijne bedoeling was. Hij was geschreven door inspiratie en moet ook door inspiratie uitgelegd worden. Er is nooit een tijd geweest, dat Gods volk geleid werd door het geschrevene woord alleen. Geen bewijs kan in den Bijbel gevonden worden, dat God ooit zou ophouden Zichzelf aan de menschen te openbaren, tenzij

door hun ongelooft. Indien Christus het hoofd van de Kerk is zal Hij niets met haar bestuur te doen hebben? Zijn wij wijs genoeg om onszelven te redden? De Bijbel bevat niet al de Schrift, dat ooit geschreven werd. De Heiligen der laatste Dagen gelooven in voortdurende openbaring, zooals Gods gehoorzame kinderen altijd gedaan hebben. Het „Mormonisme” neemt alle waarheid aan en alle Schrift, geschreven door inspiratie, hetzij dezelfde in den Bijbel gevonden wordt of niet. Dat trekt mij sterk aan.

11. De Bijbel voorspelt een algemeenen afval van de oorspronkelijke Kerk. De toestand der wereld gedurende meer dan 1700 jaren bewijst dat deze profetie in vervulling is gekomen. Eene herstelling is voorspeld. Maar hoe kon dat teweeg gebracht worden tenzij door openbaring? Joseph Smith's verslag van de herstelling des Evangelies mitsgaders de autoriteit om hetzelfde te prediken en de verordeningen ervan te bedienen, heb ik gelezen; en ik vind er niets in dat onredelijk of tegenstrijdig is. Op welk andere wijze konde het gebeurd hebben en behoorlijk gedaan worden? Bijna alle andere sekten hechten in 't geheel geen gewicht aan autoriteit. Wanneer ik hunne oorsprong en organisatie onderzoek, zie ik iets onlogisch reeds in hun begin. Ik krijg dadelijk een indruk van *hun menschelijken oorsprong*.
12. Ik heb de geschiedenis van Joseph Smith gelezen en eene studie gemaakt van zijne leeringen, zijne profetiën, en de openbaringen welke hij ontving. Ik vind in hem alle de kenmerken van een waren profeet. Zijne werken bewijzen, dat hij was al wat hij beweerde te zijn. Zijne leer is duidelijk, veel omvattend en gesproken met autoriteit. Vele van zijne profetiën zijn reeds vervuld geworden en ik twijfel niet, dat de andere zullen vervuld worden wanneer de tijd komt. Zijne openbaringen zijn gewichtig en werpen veel licht op den Bijbel en verklaren vele nieuwe en gewichtige waarheden die noodig zijn tot de zaligheid en verhooging der menschen. Ook heb ik veel gelezen van wat zijne vijanden van hem hebben te zeggen gehad. Maar hunne argumenten zijn slechts spotternij, verkeerde voorstelling en vervolging. Zij hebben niets beter dan „Mormonisme” aan te bieden en zij hebben niet een honderdste deel gedaan van wat Joseph Smith deed voor het welzijn van het menschedom. Zelfs de tegenstand welke Joseph Smith en zijne navolgers hebben gehad is een bewijs tot mij dat het werk, hetwelk hij begon, van God is. Onze vijanden kunnen ons geen goede reden geven voor hunnen tegenstand. De getuigenis van eerlijke, oprechte, en waarheidsliebende menschen, die met Joseph Smith goed bekend waren en voor wier oprechtheid ik kan instaan omdat ik hen heb leeren kennen, is mij van meer waarde aangaande het karakter van Joseph Smith, dan de getuigenis van erkende vijanden die hem niet eens gekend hebben en die

bewijzen door hunne willekeurig verkeerde voorstellingen dat zij geen ontzag voor de waarheid hebben. Zijne wonderen en zijne werken bewijzen dat hij een Profeet was. „Eene bittere fontein kan geen zoet water voortbrengen.”

13. Het Boek van Mormon is een ander bewijs tot mij van de goddelijkheid van dit werk. Het heeft meer en betere bewijzen voor zijne goddelijkheid dan de Bijbel heeft. Het is zelfs de beste getuige van de goddelijke echtheid des Bijbels. De laatstgenoemde voorspelt het voortkomen van een boek onder omstandigheden, die juist vervuld zijn geworden in het Boek van Mormon. Deze twee boeken zijn overeenstemmend in leer. Ik gevoel mij juist zoo veel, zoo niet méér, bevoordeeld door het lezen van het Boek van Mormon als door het lezen van den Bijbel. Zijne geschiedenis is nauwkeurig. Zijne geloofwaardigheid is bewezen door de overleveringen van de tegenwoordige Amerikaanse Indianen en door de uitgebreide navorschingen der moderne oudheidskunde. Zijne echtheid is betuigd door twaalf geloofwaardige getuigen. De gecombineerde Christenwereld heeft geen anderen oorsprong van hetzelfde kunnen bewijzen, behalve die welke deze Kerk verklaart. Vele pogingen om zulks te doen zijn aangewend geworden, maar telkens is de beweerde „verklaring” bewezen geworden valsch te zijn. Het boek is zijn eigen getuigenis. Vanwaar is het gekomen? Toen het voor 't eerst gedrukt werd was Joseph Smith niet geleerd genoeg om hetzelfde geschreven te hebben. Sidney Rignou wist er niets van vóór het reeds gedrukt was. De ware verklaring is de eenvoudigste en beste; het werd aan Joseph Smith geopenbaard door een Engel en hij vertaalde hetzelfde door middel van de Urim en Thummin die bij de platen gevonden werd.
14. In het „Mormonisme” vind ik de billijkste theorie van 't heelal, het doeleinde der Schepping en de bevattelijkheid van den mensch voor eeuwige vooruitgang. Hier kan ik leeren wat het Eeuwige Leven werkelijk beteekent.
15. De wet van Toewijding en Rentmeesterschap welke aan Joseph Smith geopenbaard werd is in staat de hedendaagsche maatschappelijke toestand der wereld te hervormen, en hoe meer ik dit onderwerp bestudeer, hoe meer ik overtuigd ben dat er niets anders is wat behoorlijk de ophooping en verdeeling der rijkdom kan regelen. Indien de menschen dit Evangelie willen ontvangen en naleven, ben ik verzekerd, dat het hen zal verlossen, tijdelijk zoowel als geestelijk.
16. De Ouderlingen van deze Kerk belooven allen, die in oprechtheid de eerste beginselen van het Evangelie willen geboorzamen, dat zij den Heiligen Geest zullen ontvangen en dus een getuigenis bekomen dat deze de ware Kerk van Christus is. Ik heb van niemand gehoord, die werkelijk zulks gedaan heeft en niet eer lang in staat was te getuigen, dat hij den Heiligen Geest ontvangen had. Ik heb in hen kunnen zien wanneer

zij gehoorzaam bleven, de vruchten en openbaringen des Geestes. Ik heb zelf deze belofte op de proef gesteld en ik heb honderden andere menschen hetzelfde zien doen.

17. Het beste bewijs van allen tot mij, is de directe getuigenis van den geest des Heeren; eene werkelijke gewaarwording in de ziel dat moeilijk is om een ander uit te leggen die hetzelfde niet ondervonden heeft. Het is eene merkbare, geestelijke illuminatie van de ziel, eene verkwikking der fijnere gevoelens, eene „branding des harten” zooals de twee discipelen van Emmaus gevoelden toen de Zaligmaker, onbekend, hen de Schriften aangaande zichzelf verklaarde. Hoe beter ik leef, hoe meer ik van dezen invloed gewaar ben, en hoe meer nalatig ik ben hoe minder ik daarvan kan gewaar worden. Met overtuigende bewijzen van bijna iederen denkbaren oorsprong; met de overtuiging in mijne ziel, in iedere regel mijner zelfstandigheid, hoe kan ik twijfelen?

JOHN. H. PETERSON

Het onderscheid tusschen begeerlijkheid en liefde,

door FRANCIS M. LYMAN.

Er leeft bijna geen boos mensch, die zich niet tracht te verexcuseeren en zijne booze werken in de oogen van zichzelf, en van anderen, te verkleinen. De algemeene methode is, om zonden met iets goeds of prijzenswaardigs en aangenaam voor de zintuigen te vermengen. De leelijke vorm van kwaad wordt verborgen achter de zijde kleeding en de vuile reuk der boosheid wordt bedekt door wierook of parfum. Zedelijke en heilige gevoelens worden opgeofferd om de handelingen van de tegenovergestelde karakters te bedekken; en de gedachten der roekeloozen en ongehoorzaamen worden bedrogen.

Wij herinneren hoe Saul, toen hij van den oorlog tegen Amalek terug keerde en de beste ossen en schapen en al dat maar goed was, meebracht zeggende, dat hij dit alles gespaard had, om het den Heere als eene offerande te offeren. De Heere zag de eigelijke zelfzuchtigheid onder de schijnbare toewijding, en verwierp Saul, met zijn huis. Uria den Hethiet stierf in den strijd toen hij vocht met de vijanden van Israël, maar den Heere verklaarde door den mond van Nathan den Profet, dat het David was, welke hem gedood had. De oversten der priesters zeiden dat Jezus schuldig was aan Godslastering en het onteeren der Keizer en op deze gronden bevestigden zij Zijne kruisiging, maar in hunne eigen harten werd geen eer voor den Keizer noch voor God gevonden.

De gedachten der jonge lui, worden vaak vergiftigd door het lezen van de levenslopen der dieven, rovers, moordenaars en andere boosdoeners. De aantrekking bestaat niet om dat de lezers minnaars

van zonde zijn, maar de geschiedenis wordt zoo opgemaakt, dat men zou gelooven dat de grootste schuik een dappere persoon was. De scherpzinnigheid, slimheid, kracht en vrijmoedigheid, wordt als een sluijer over de walgelijke dingen verspreid, welke droefheid, lijden en dood veroorzaken. De daad eener bandiet is in de oogen eener eerlijk man niets minder dan die van een heimelijke dief. Dapperheid is geen excuus voor een moordenaar. Brave en dappere mannen doen zulke daden niet; in plaats van te verwoesten, beschermt hij de genen die in zijn macht zijn.

Aangaande het gemis van kuischheid, de zondaars offreeën, en de wereld, neemt het valsche excuus van liefde aan. Ware liefde zal nimmer een man of vrouw aanspooren om hun deugd te verwerpen; 't is de begeerlijkheid welke dat doet. Liefde beschermt en verzorgd haar voorwerp; lust geeft het over aan schande en gevaar. Liefde verheft en veredelt; lust en begeerte nederd en verwoest. Liefde is kuisch en zelfopofferend en veroorzaakt eenblijvende vreugd; begeerlijkheid verslindt en eindigt in bitterheid. Liefde vermeerderd s'menschen kracht en maakt hem dapper; lust en begeerlijkheid dood vastberadenheid en veroorzaakt schande. Liefde verheft en verheerlijkt den mensch, en is aangenaam voor God; lust ondermijnd hem, en maakt dat de Heere zich over hem vertoornd.

Niet eene vrouw behoeft zich te laten bedriegen of te ruineeren door iemand die tot haar zegt, dat hij haar bemind. De echte liefde zal hare bescherming zijn. Zoo het noodig is zal hij zijn leven geven om haar deugd te bewaren en niet zoeken haar van hetzelfde te berooven. Vervuld met liefde zal hij zoo jaloers op haar goede naam zijn, als hij is op die van zijne zuster of moeder. In plaats van haar te verzoeken, zal hij haar natuur bestudeeren en een steun voor haar zijn wanneer zij zwak is. Er is niemand die de huisvrouw zijns naasten verontreinigd omdat hij haar lief heeft. Indien er liefde in zijn hart ware, wat zoude hij dan niet doen, om hare eer en de heilige huwelijksband te bewaren. En indien de vrouw de verleidster is, dan behoeft geen een man te denken, dat het de ware genegenheid is die de vleijerij harer oogen en lippen bestuurd. De vrouw erkend de kracht des man's en bemind hem daarom. Zelfs al is zij boosaardig van haar zelve, dan zal zij hem verachten zoo hij zichzelf flj geeft om haar te naderen.

Het schijnt dat de wereld vergeten heeft, hoe vreeselijk het gemis van deugd eigenlijk is. 't Wordt nu bijna niet meer verwacht dat een mensch, de kindheid en jeugd, middelbare-leeftijd en ouderdom door kan komen, zonder toe te staan dat een begeerlijk of lustvol verlangen zijn hart kan binnendringen, of eene ondeugdzaame daad te verrichten, die het leven verduisterd en de ziel bederft. Nochtans de Heere bemind kuischheid juist zooveel als toen Hij in de dagen van ouds gebood dat wanneer iemand zulks ontnam, het leven van zulk een persoon er voor geeischt werd. Hij is vergevgezind tot iemand welke in onkunde ongehoorzaam geweest is, doch Hij verlang dat de Heiligen der laatste Dagen deugdzaam en rein

zouden zijn en dat zij hunne kinderen van af hunne jeugd in de deugd en reinheid zouden leeren en gewennen. Hij neemt geene valsche verontschuldiging aan, maar verlangd dat de fontein des levens onbezoedeld zou gehouden worden.

Mill. Star.

Correspondentie.

Wij waren verblijd onlangs eenen brief van Br. Jan K. Meibos uit Salt Lake City, vroeger werkzaam in deze Zending te ontvangen en nemen de vrijheid een uittreksel te geven:

Het was met veel genoegen dat ik eenige brieven van de Broeders Taylor, Peterson en Whitney, in de „Deseret News” las, welke getuigen van het groote werk welk thans in de Nederlandsch-Belgische Zending wordt verricht. Toen ik zag welke goede tijd u allen hadden gehad met Conferentie en de vergadering in Amsterdam kwam een groot verlangen bij mij op wederom met u en de Zendingen vereenigd te zijn en het groote werk te helpen uitbreiden. Het is mij haast onbegrijpelijk dat het alreeds over een jaar is geleden sinds ik Holland heb verlaten. Gedurig denk ik aan de goede, oude tijd terug. Ik kan u zeggen u hebt ons allen steun in gebeden en geloof.

Nu, terwijl wij in Salt Lake wonen zijn wij voorspoedig en gevoelen zeer goed op ons gemak, geestelijk zoowel als maatschappelijk. Ze hebben mij hier ook al niet veel rust gegeven. Ik ben thans geroepen eene bijzondere zending aan te nemen. In elke ward (wijk) zijn van twee tot vier Zendingen gekozen om geregeld zendingswerk te doen bij vreemdelingen zoowel als Heiligen. Ik ben op het oogenblik toch de eenigste in de 3de ward. De Zendingen blijven in hun eigen ward, en hun dagelijksch werk voortzetten; en 's avonds, of elke tijd dat zij waar kunnen maken, in beslag nemen.

Vele groeten aan al de Zendingen en alle bekenden.

Gemengd Nieuws.

De voortbrenging van kostbare metalen in het jaar 1901, in Utah beliep, van goud, 3,690,200 dollar (f 9,225,500,) en van zilver, 6,456,480 dollar (f 16,141,200;) terwijl het totaal der kostbare metalen gemijnd voor hetzelfde jaar in de Vereenigde Staten beliep, van goud, 75,666,700 dollar (f 196,666,750) en van zilver, 33,128,400, dollar (f 82,821,080.)

I N H O U D :

Schets van Utah en het Mormonisme Blz. 289	Waarom ik Mormoon ben Blz. 297
Vergeef ons onze Schulden " 293	Het onderscheid tusschen begeerlijkheid " 302
Ontslag en Benoeming " 296	en liefde " 303
Ontslagen " 296	Correspondentie " 304
Gezegde van Joseph Smith " 296	Gemengd Nieuws " 304

Uitgave van S. Q. CANNON, *Izaak Hubertstraat 120*, Rotterdam.
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.